

MEOSZ OTTI SAJTÓFIGYELÉS

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108 egyesület által közölt információk tallózása

A sajtóban megjelent információk -- MÉDIA HÍREK --

Spórolhatnak a cégek megváltozott munkaképességűek foglalkoztatásával

Jelentős összegeket fizetnek a vállalatok a költségvetésnek büntetésként azért, mert nem alkalmaznak megváltozott munkaképességű munkavállalót. Ennek a szemléletnek a megváltoztatása a célja az EFOP 1.1.1-15 projektnek, amelyről Beck Lászlót, a Komárom-Esztergom Megyei Kormányhivatal Családtámogatási és Társadalombiztosítási Főosztályának vezetőjét kérdeztük. Ki számíthat nyugdíjra...

A jelenleg hatályos jogszabályok szerint nyugdíjra mindenki számíthat, de ennek összege bizonytalan, hiszen a kiadásokat mindig az adott év aktuális bevételeiből lehet finanszírozni. Ennek mértéke pedig az adózó munkavállalók számától függ – hívta fel a figyelmet az osztályvezető.

A társadalom ugyanakkor öregedőben van, így egyre kevesebb aktív korú dolgozó finanszírozza az egyre több nyugdíjas ellátását. „Ezért már a fiataloknak is érdemes valamilyen öngondoskodásban gondolkodniuk” - mutatott rá a szakértő.

...és mekkora összegre?

A nyugdíj összegét számos tényező befolyásolja. Mint azt Beck László elmondta, ahhoz hogy valaki nyugdíjra legyen jogosult, legalább 20 év szolgálati idő kell a nyugdíjkorhatár betöltésekor. Összegét pedig az elismert szolgálati idő, valamint az ez idő alatt keresett átlagjövedelem alapján határozzák meg. „Ahhoz, hogy valaki havi átlagkeresetének teljes összegét megkapja, 50 év szolgálati időre van szükség. 40 év után a nyugdíj összege az átlagkereset 80 százaléka lehet” - tette hozzá. Kiemelte: ahhoz, hogy az évekkel korábbi átlagjövedelem a mai kereseti viszonyok szerint kerüljön kiszámításra, minden év elején az úgynevezett valorizáció intézménye ad erre lehetőséget.

Program indult a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatásáért

Bár jelentős összegű büntetést kell fizetniük a legalább 25 főt foglalkoztató munkáltatóknak, amennyiben nem alkalmaznak megváltozott munkaképességű munkavállalót, mégis a magyar költségvetés jelentős részét teszik ki az ilyen jellegű befizetés. Többek között ennek a szemléletnek a megváltoztatását, valamint a valamilyen egészségügyi károsodással élő, rehabilitációs járadékban részesülő munkavállalók foglalkoztatását támogatja az EFOP 1.1.1 projekt. „Ennek megvalósítására országosan 12 milliárd forint áll rendelkezésre” - mondta Beck László, kiemelve, hogy a vállalatok jelentős járulékkedvezményben részesülnek a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatása esetén.

Marci, a meglepetés – Elképzelné a lehetetlent 6. rész

Marci nagyon váratlanul érkezett a családba, anyukája negyvenhárom éves volt, és azt hitte, elérkezett az az idő, amikor már nem lehet gyereke. Míg ő ebben a tévhitben volt, szíve alatt kis magzat fejlődött, akinek az érkezéséről később szerzett tudomást. [Elképzelné a lehetetlent](#) című sorozatunk 6. része.

A kezdeti meglepettség után Anita természetesen nagyon boldog volt, hogy gyermeke lesz. Kisfia születésekor derült ki, hogy nincs minden rendben, Marci Down-szindrómásként jött a világra, speciális nevelést igényel. Mint általában, Anitakénál is nagy volt a rémület: mi lesz most?...

Marci hetente kétszer jár kosárlabda edzésre

Az ember előre sosem tudhatja, mennyi feladat vár rá, meg tud-e küzdeni velük, végig tudja-e járni az előtte lévő göröngyös utat. Hogy mennyire lesz eredményes a munkája és mire képes. Minden kiszámíthatatlan!

Anyaként első perctől kezdve pozitívan állt a dolgokhoz. Marci édesapjának idő kellett, míg feldolgozta és elfogadta fia állapotát, de nem futamodott meg, mint az apák többsége. Kitartott mellettünk, nagyon szereti, Marcit sokat foglalkozik vele.

A kitartó kemény munka, a korai fejlesztés, a sok szeretet, az első sikerélmények szép eredményeket hoztak számunkra. Sok fellépést a zene, a tánc terén, szavalóversenyeket, úszóversenyeket és kosárlabda-versenyeket.

Marci (balról) az edzőjével és sporttársával, Aranyos Dáviddal

– Két éve a Hársfa Egyesületnél hetente kétszer járunk kosárlabdaedzésre és részt veszünk minden bajnokságon –mondta az anyuka.

Marci trénera az egyesületnél Galambos Zsolt, aki januárban a Magyar Sportújságírók Szövetségének 58. díjátadó gáláján a fogyatékos sportolókkal foglalkozó edzők kategóriájában a Magyar Speciális Olimpia Szövetség (MSOSZ) kosárlabda szakág-vezetőjeként a legjobbnak bizonyult.

A Hársfa Egyesület több mint húsz éve áll fenn. A hét minden napján tartanak edzéseket különböző sportágakban épek és fogyatékossgal élők számára, az integráció jegyében. Az egyesület tagjai között több speciális olimpiai bajnok is van. Marci és anyukája örömmel jár ebbe a családi hangulatú közösségbe.

– Nagyon fontosnak tartom, hogy a gyerek olyan programokon vegyen részt, amit szívesen, örömmel és rendszeresen csinál. Nekünk nagyon aktívan telnek a hétköznapjaink. Mi a hét minden napján járunk valami foglalkozásra: tánc, zene, sport – mesélte az anyuka, aki azt is elárulta, igen aktív nyara volt a fiának. Több táborban is volt és emellett még ellátogattak Erdélybe, ahol van a hegyek között egy völgyben egy hétvégi házuk.

Édesanyja számára nem várt, késői ajándék fia

– Itt jó a levegő, szép a táj és Marcikám kifejezetten szereti a bográcsozást és a nyári szalonnasütéseket – tette hozzá Anita. – De van itt még egy kérdés. Mi lesz Marcival hosszú évek múlva? Mivel a férjem és én is néhány év múlva nyugdíjasok leszünk, úgy gondoljuk, gyermekünk számára az egyetlen és jó megoldás, ha egyszer majd egy lakóotthonban helyezzük el. De, amíg lehet, velünk marad, és szeretetben élünk együtt. Bízom benne, hogy mire Marcinak oda kell mennie, addigra ezek az intézmények is még jobbak és fejlettebbek lesznek – választa Anita a jövőt.

Mozgássérült, sportot szerető újságíróként feladatomban tekintem, hogy sajátos élettörténeteket mutassak be. Éppen ezért Valczer Hajni fotóriporter kolléganőmmel – aki egy hatéves kislány anyukája – olyan sorozatot találtunk ki, amelyben utánpótláskorú, a Magyar Speciális Olimpia Szövetség versenyrendszerében sportoló, értelmi sérült gyerekeket mutatunk be családjaikkal. A riportok során készült fotókból pedig kiállítást szeretnénk szervezni. [Elképzelni a lehetetlent](#) című sorozatunk 6. része.

forrás: lokal.hu

A családban a szülő nevel, az iskolában a pedagógus

Október 5-én az oktatás, avagy a pedagógusok világnapján a tanintézmények egyénileg dönthettek arról, hogy miként, milyen tevékenységekkel ünneplik ezt a napot.

Az UNESCO 1994-ben október 5-ét az Oktatás Nemzetközi Napjává nyilvánította, így a 2016–2017-es miniszteri rendelet értelmében jelzett napon nem a megszokott órarend szerinti oktatás zajlott a tanintézményekben.

A Mosóczy-telepi Aron Cotruș Általános Iskola magyar tannyelvű osztályaiban tematikus foglalkozásokat szerveztek a tanítók. Vincze Német Julianna az előkészítő–negyedik gyermekeknek „*Mit jelent számodra az oktatás?*” témában vetélkedőt tartott, találós kérdéses játékokat játszottak, Activityztek.

A másik osztályban Balta Emese tanítónő az I–III. osztályos gyermekekkel gyümölcssalátát készített.

Az Aurel Vlaicu Általános Iskola magyar tagozatának első osztályos tanulói Viszhányó Aranka irányításával csoportfoglalkozásokat tartottak az osztályon belül. Az első csoport lerajzolta az iskolát, a második csoport az iskola udvarát, a harmadik csoport feladata volt önmagát lerajzolni és kiszínezni, majd kivágni a kész rajzot. A negyedik csoport felépítette az iskolát építőkockákból.

A tevékenység végén az elkészült rajzokból kollázst készítettek, majd a Szivárvány folyóiratot forgatva megnézték, hogy milyen volt az iskola régen, és milyen lesz a jövőben. „Mi mindig a naptárral kezdjük a napot. Megnézzük, hogy hányadika van, van-e valami világnap, évforduló. Ma elhangzott, hogy a pedagógus jogok világnapja van. Ennek apropóján megkérdeztem, hogy szerintük mit jelent a *pedagógus* szó. Ilyen válaszok jöttek: mókusz, kókusz, egy város neve, egy madár neve. Miután megbeszéltük, hogy kik a pedagógusok, beszélünk a nevelésről, megbeszéltük, hogy a lelket és az elmét is táplálni, nevelni kell. Szó esett arról is, hogy a családban a szülők nevelnek, az iskolában a pedagógusok” – összegezte a tevékenységeket Viszhányó Aranka.

A Csiky Gergely Főgimnáziumban nagy a jövés-menés.

„Mi gyakorlatilag egész héten ünneplünk, ugyanis ez az a hét, amikor testvériskolák, magyarországi tanintézmények küldöttségei érkeznek hozzánk a Határon átnyúló HU–RO-pályázatok kapcsán, hogy közös tevékenységeken vegyenek részt diákjainkkal, tanárainkkal” – mondta el Hadnagy Éva, az iskola igazgatónője.

Október 3-án a budapesti Pető Intézet – mely mozgássérült, illetve szellemi fogyatékossgal élő gyermekek otthona – 12 tanulója hat kísérő tanárral érkezett tapasztalatcserére a Csikybe, a foglalkozás címe „*Fogadjuk el a másságot!*” volt. A tevékenységben a hetedik osztályos csikysek vettek részt.

Október 3–6. között a Szegedi Szakképzési Centrum 22 diákja 3 kísérő tanárral a csiky turizmus szakosaival (IX–XI. osztály) az *Együtt a környezet védelméért* elnevezésű kétoldali projektről tanácskoztak.

A héten a Román Televízió Magyar Adásának szerkesztői is a Csikyben tartózkodnak, *Az én iskolám* címszóval bemutató filmet forgatnak az iskoláról.

A riporternek jelentkező négy diák – Naschauer Kinga, Zsámbok Emese, Búza Róbert, Kecskés Márk – közül egyet választanak ki, az ő szemszögéből mutatják be az iskolát. Az

elkészült kisfilmet az RTV 1-es csatornáján fogják bemutatni október 17-én, hétfőn a 15.30 órakor kezdődő Magyar Adásban.

Érkeznek még a héten a Jászszentandrászi Kunráth Sándor Általános Iskola VII. osztályos tanulói, akiket a csikys hetedikesek fogadnak, közös tevékenységüknek *A játék közelebb hoz egymáshoz* címet adták.

Október 6-án a főgimnázium diákjai, pedagógusai, valamint a jelenleg itt tartózkodó magyarországi vendégek testületileg részt vesznek az aradi megemlékező ünnepségeken, koszorúzáson.

„Október 7-én, pénteken a szerbiai Óbecsekről jön még egy nagyobb csoport diák és tanár, őket a csikys tizedikesek fogadják a *Szemelvények Arad város történetéből* című projekttel” – zárta a felsorolást Hadnagy Éva

forrás: nyugatijelen.com

Átadták a Törekvés felújított vívótermét

Átadták a Törekvés SE felújított vívótermét csütörtökön a budapesti Kőbányai úti sporttelepen.

A Magyar Vívó Szövetség (MVSZ) honlapjának beszámolója emlékeztet rá, hogy a létesítmény nagyobbik termét tavaly újították fel, idén pedig a kisebbik helyiségre is sor került, így az ország egyik legeredményesebb tör- és kerekesszékes szakosztálya nagyjából egy év leforgása alatt második avatóünnepségét tarthatta.

Az MVSZ a sportágfejlesztési alapból tízmillió, a kőbányai önkormányzat pedig hárommillió forinttal támogatta a beruházást.

A csütörtöki eseményen Kovács Róbert, a X. kerület polgármestere és Csampa Zsolt, az MVSZ elnöke is sok sikert kívánt a szakosztálynak, amely felnőtt- és korosztályos válogatottakkal, paralimpiai érmesekkel, valamint számos utánpótlás-bajnokcsapattal rendelkezik.

forrás: webradio.hu

Magyarországnak üzent a kerekesszékes szíriai menekült lány: „Nem vagyok fertőzés”

Nujeen Mustafa szír kamaszlány kerekesszékesként kelt át az Égei-tengeren, majd a Balkánon, és jutott el Németországba. Legutóbb egy brit közszolgálati csatornával osztotta meg az út során, többet közt Magyarországon szerzett tapasztalatait.

Összetört a szívem. Úgy álltak a határnál a magyar örök, mint a robotok. Rosszul esett, hogy úgy kezeltek minket, mintha valami fertőzés lennénk, amitől meg kell óvni az országukat. Én

nem vagyok fertőzés, nem vagyok betegség. Egyikünk sem az” – nyilatkozta Nujeen Mustafa a *Channel 4*riporterének.

A szír kamaszlány közben azt is hozzátette, hogy kerekesszékesként nyilván még nehezebb volt számára az utazás, amire a helyi háború és az ISIS miatt kényszerültek, ugyanakkor próbálta mindezt felfogni, mint egy nagy kalandot, ami csupán egyszer történik meg az életben. Mustafa reméli, hogy egy napon visszatérhet a hazájába.

A teljes riportot, amit a [444 szúrt ki](#), itt tekintheti meg:

videó: <https://www.facebook.com/Channel4News/videos/10154115961641939/>

forrás: hvg.hu

Csak az első félévben 135 ezren kértek ellátást

Az idei első félévben jelentősen megugrott a nyugdíj- és egyéb - például rokkantsági vagy rehabilitációs - ellátásra vonatkozó kérelmek száma. A 135 ezer új elbírált kérelem ötéves rekordnak számít, írja a Napi.hu.

Az összes ellátáson belül a nyugdíjak terén 15%-os növekedés következett be, a fél év alatt elbírált 42 ezer kérelem formájában, a tavalyi adatokhoz képest.

A rokkantsági ellátások körében 50 ezer megállapítás történt az első félévben, ami a korábbi, 2012-2015-ös adatok nagyjából duplája. A kiugróan megemelkedett ellátások okáról a lap az Emmi-nél is érdeklődött, ahol azt a választ kapták, hogy a háttérben nem rendkívüli okok állnak, hanem demográfiai folyamatok vannak az igények számának növekedése mögött. Vagyis a Ratkó-korszak első köre bejelentkezett a nyugdíjrendszerbe. Az 1953-ban születetteknél a betöltött 63. év szükséges a nyugdíjhoz, márpedig 1953-ban jelentősen nőtt a gyerekszülések száma.

A minisztérium azt is közölte, a feldolgozási folyamat is gyorsult, ami szintén tükröződik a számokban.

forrás: hrportal.hu

BALOG ZOLTÁN: FOGYATÉKKAL ÉLŐK ÉS ÉPEK EGYÜTTÉLÉSÉT PÉLDÁZZA A BUDAPEST MARATON

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere szerint a hétfévi, idén ismét kétnapos Spar Budapest Maraton futófesztivál jó példa lesz arra, hogy az ép és fogyatékos emberek tudnak közösen sportolni.

„Együtt élünk a mindennapokban, sok mindent tudunk együtt csinálni” – hangsúlyozta péntek reggel a Margitszigeten edzéssel egybekötött sajtótájékoztatóján Balog Zoltán, aki váltóban és parasportolókkal indul együtt. A csapat tagja lesz Szabó Tünde sportért felelős államtitkár, olimpiai ezüstérmes úszó, Novák Katalin család-, ifjúság, és nemzetközi ügyekért felelős államtitkár és Kozmann György sportért felelős helyettes államtitkár.

„Nem kell bezárni egy ajtó mögé vagy egy otthonba azokat, akik nem épen születtek, vagy baleset miatt nem épek. Ez már az ötödik alkalom, hogy együtt futunk sérült sportolókkal.” – hangsúlyozta a miniszter. Hozzátette: az Emberi Erőforrások Minisztériuma (Emmi) háromszáz dolgozója vesz részt a versenyen.

„Napi húsz perc sportolás már elég az egészség megőrzéséhez, ezért is fontos, hogy felhívjuk a figyelmet az egészséges, mozgásgazdag életmódra, a mindennapi mozgásra” – hangsúlyozta Szabó Tünde sportért felelős államtitkár. Hozzátette, már több mint 27 ezren neveztek a hétvégi versenyre, amelyen az Emmi dolgozói is megmutatják: ők is aktívan mozognak. „A futást bárki, bármikor elkezdheti, korosztálytól és nemtől függetlenül, nem kell hozzá más, csak egy jó futócipő” – emelte ki Novák Katalin, aki maga is megpróbálja teljesíteni a maratont.

Beszélt a Fut a család! néven elindított mozgalomról, amely felhívja a figyelmet a testmozgás fontosságára. Megemlítette, hogy a versenyen indul egy 96 éves hölgy, akit gyermekei, unokái és dédunokái kísérnek majd, így négy generáció közösen fog futni.

„Fontos, hogy a sok igénybevételek kitett családanyák tegyenek az egészségükért, és mozogjanak, ezáltal példát mutatva férjüknek, gyermekeiknek, segítve a család jó- és jólétét.” – tette hozzá.

„Az esélyegyenlőségen van a hangsúly a közös futásnál. Korábban dolgoztam már fogyatékos gyermekekkel és felnőttekkel is, ezért szívügyemnek érzem a figyelemfelhívást” – mondta Boronkay Péter, aki kilencedik lett a triatlonosok versenyében a riói paralimpián, a Budapest Maratonon pedig két szakaszt teljesít majd Novák Katalin államtitkár, illetve Lakatos Márk kísérőjeként.

A program szombaton 11.30 órakor a 600 méteres családi futással kezdődik az Olof Palme sétányon. Ezen a napon lesz még az esélyegyenlőségi futam, a 3×2 kilométeres váltó (rajt: Ötvenhatosok tere), a minimaraton (5 km), a suli futam (2,7 km), a maratonka és a 2,7 kilométeres gyaloglás. A 31. Spar Budapest Maraton – egyben magyar bajnokság – vasárnap 9.30-kor rajtol a Hősök teréről.

Ezt követi négyfős váltókkal a maratonstaféta, majd egy 10 kilométeres verseny, végül a 30 kilométeres Coca-Cola testébresztő (rajt: Árpád fejedelem útja, a Tél utca magasságában).

forrás: magyaridok.hu

GYEREKKEL, FOGYATÉKKAL, SZEGÉNYEN – KINEK NEM JUT ALBÉRLET BUDAPESTEN?

Töretlenül nőnek Budapesten és a nagyobb egyetemi városokban is az albérletárak: tovább szűkül a piac, miközben egyre nő a kereslet, de sem a központi állam, sem a városi, kerületi önkormányzatok nagy része nem érzi létfontosságúnak, hogy szabályozó, támogató, cselekvő erőként lépjen fel a lakhatási biztonság érdekében. Pláne akkor nem, ha a kiszolgáltatott csoportok védelméről lenne szó. Ezúttal őket, a diákokat, a szegény dolgozókat, a krízishelyzetbe kerülőket, a kisgyermekkel a meredély szélén egyensúlyozókat, a fogyatékosként még esélytelenebbeket kérdeztük arról, hogyan (nem) találnak lakást Budapesten.

A fővárosban különösen akutnak mondható lakhatási problémák közismertek, a sajtóban szezonális csomagolásban jönnek szembe a tünetek: így nyár közepén-ősz elején jellemzően az egyetemisták lakáskeresése kapcsán merül fel, mennyit emelkedtek egy év alatt az árak, és milyen mértékben nyomja fel őket a tanév kezdete.

Nem reprezentatív felmérésünkben szerepelt olyan diák is, aki egyedül keresne szobát és egy, már egyetemistaként is saját, magasnak mondható keresettel rendelkező pár. A 20 éves Marci csak egy szobát szeretne, a két évvel idősebb Róbert és barátnője lakásba költöznének, büdjséjük is kétszer olyan magas, 100 ezer forintnál jár. Mégis mindkét esetben azzal szembesülnek, hogy *„nem találnak olyat, ami megfelelne az elvárásaiknak és a lehetőségeiknek”*, Marci szavaival: *„ami normálisabb, emberibb, kellemesebb szoba lenne, általában eléggé drága”*.

Amiből az is következik, hogy aki nem számíthat családi, baráti segítségre, mint a nekünk válaszolók, feltehetően le is mondhat a tanulmányokról. És hiába mondja magát szerencsésnek, mint például Róbert, mert *„a korosztályunkban jól keresünk”*, még így is egy kölcsönlakásban kénytelen átvészselni az albérlet keresés elhúzódó időszakát.

"Szegény embernek lehetetlen, középosztálybeli ember is nehezen tudja kifizetni"

Sokaknak azonban nem adatik meg ez a védőháló, a néhány héten vagy hónapon át menedéket nyújtó támogatás – ők azok, akiknek aztán évekbe telhet visszakapaszkodniuk a „albérlet piacra”, akik számára „csak álm”, hogy egy napon könnyebb lesz lakást találniuk. Mint a 44 éves Csurika Máriának, aki *„elvált az agresszív férjétől, és a lakás ott maradt”*. Az utóbbi években előfordult, hogy *„olyan helyen élt, ahol szó szerint az emésztő tartalma is velünk lakott. De külföldön is éltünk, ott meg lenyúlták a bérünket.”* Mária korábban fiával élt, ma pedig egyedül keres albérletet: 8 hónapba telt, míg egy hajléktalanságból érkező párnál talált szobára – *„a tulaj rendes, nem kért kauciót, ritka jó ember, ad számlát, nem húzza le az embert”* – lakásban nem is reménykedik.

A 39 éves László 3 műszakban dolgozik egy betonelem gyárban, egy munkásszállón lakik, *„háromágyas szobában, másodmagával”*. Az ő életében az utolsó cezúra 2014-re tehető, amikor 4 *„hónapra bevonultam egy Büntetés Végrehajtó Intézetbe, december közepén szabadultam, ekkor nem vidékre mentem, hanem feljöttem Pestre. Pár napot egy ismerősnél töltöttem, de hogy ne legyek púp a hátán, bementem egy hajléktalan ellátó intézménybe. A telet itt húztam ki. 2015 áprilisában, megunva a hajléktalan szállóban uralkodó állapotokat,*

sátorba mentem lakni, ekkor már volt munkahelyem, közel is volt, és a tisztálkodást is napi szinten meg tudtam oldani.

2 hónap sátorozás után, A Város Mindenkié csoportban az egyik aktivista társam felajánlotta, hogy mehetnék vele egy albérletbe, ahol négyen osztozkodnánk a költségeken. Éltem is a lehetőséggel. Itt az volt a baj, mint utólag kiderült, hogy a tulaj nem is tudta, hogy mi ketten oda megyünk lakni. A két "főbérlőnek" fizettük a lakbért és a rezsiköltség ránk eső részét, ami nem jutott el a tulajhoz. Innen is el kellett jönnünk. Ismét egy aktivista társnak köszönhetően, pár hónapot szívésségi lakáshasználóként volt fedél a fejem fölött. Nézeteltéréseink miatt innen jöttem be a jelenlegi "lakhelyemre", a munkásszállóba."

Mitől ilyen magasak az albérlet-árak?

A magas albérletárak mögött elsősorban a tulajdonlásra alapuló magyar lakásszektor, a magánbérleti piac alulszabályozottsága, illetve a szociális bérlakásszektor hiánya húzódik meg. E feltételek között fejtik ki káros hatásukat a Budapest egyes kerületeiben jellemző ingatlanfejlesztések, a lakások befektetési céllal történő megvásárlása, valamint a rövidtávú lakáskiadás (Airbnb) terjedése.

Ma Budapest több kerületében - az élen Józsefváros jár - erőteljes dzsentrifkációs folyamatok zajlanak: a tőke, azaz az ingatlanfejlesztők, gyakran az önkormányzatok aktív részvételével, úgy alakítják át a negyedeket, hogy magasabb fizetőképességű réteget vonzzanak, a szegényebb lakosságot pedig kiszorítják.

Az albérletárak növekedésének okairól érdemes elolvasni a Kritikai Városkutatás Műhely korábbi írását: "A helyzetet alapvetően az idézte elő, hogy az 1980-as évek óta minden lakhatással kapcsolatos állami politika a tulajdonszerzést támogatta... A rendkívül szűk bérleti szektor számos problémát okoz: ez lenne az a szegmens, ahova a legkönnyebben tudnának belépni a piacra újonnan érkezők (mint például az otthonról elköltözni akaró fiatalok, vagy a városba költözők); a földrajzi, munkaerőpiaci és háztartási mobilitás elősegítésében is kiemelten fontos szerepet töltenek be az albérletek. Amikor általában romlik a lakosság gazdasági helyzete, vagy amikor a munkaerőpiaci fellendülés területileg nagyon szelektív (mint most) – olyankor különösen nagy jelentősége van az albérletek piacának." László túlórák nélküli jövedelmének felét, 60 ezer forintot szánna a bérleti díjra, mindenképpen közel a munkahelyéhez, de „amikor 1 szobáért elkérnek 50-60 ezer forintot, ne is beszéljünk lakásbérleti díjról... plusz a kaució. Nem 1, hanem 2-3 havit kérnek. Szegény embernek lehetetlen, középosztálybeli ember is nehezen tudja kifizetni.” Most ugyan ígéretet kapott az Utcáról Lakásba Egyesülettől, hogy kifizetik a kaucióját, ha talál albérletet, de az ő esetében is igaz, hogy bármilyen előre nem látott esemény újabb hónapokkal tolhatja ki a vágyott szoba elérését – most például feltörték a szekrényét, először az ott keletkezett anyagi kárt kell megspórolnia...

László hiába dolgozik, nehezen felelhetne meg a szociális lakásra pályázás követelményeinek, már ha lennének pályázható lakások persze, ugyanis egyedülálló, és csak 2 éve él Budapesten, pályázni pedig csak 5 év után lehet – azaz a pályázati feltételek pont azokat zárják ki, akik a városba érkezve épp a legkevesebb alternatívával rendelkeznek a lakhatás terén...

A takarítóként dolgozó 28 éves Zolinak és élettársának például csak 3 év elteltével és egy alapítvány segítségével sikerült kivennie egy szobát. Számára a „a nehézség igazából az anyagiak miatt van, mert a mai világban már a garzonlakások is horribilis áron vannak hirdetve”. Emlékeztetőül, 2 ingatlanecég júliusi elemzéseszerint a fővárosban – a 40 négyzetméteresnél kisebb – garzonlakások havi bérleti díja 100 ezer forintra nőtt. Míg korábban jellemzően a belső kerületek árai emelkedtek leginkább, idén már - akár 30-40

százalékos - drágulás volt a külső és olcsóbb pesti kerületekben. Zoli korábban önkormányzati lakásban élt édesanyjával, „ahonnan egyik napról a másikra kiköltöztették őket tartozás miatt. Előbb rokonoknál laktak, később pedig önkényes lakásfoglalóként” éltek.

"Életveszélyes - azért ilyen olcsó!"

Zolinál majdnem 30 ezer forinttal többet tudna a lakhatásra száni a 29 éves Endre, de az ő tapasztalata is az, hogy „a megfizethetőbb lakások leggyakrabban szinte lakhatatlanok”, és „az árak az utóbbi években a leggyakrabban gyakorlatilag megfizethetetlenek”. Több válaszban is felmerült az új trend és az Airbnb neve: a tulajdonosok növekvő része gyors hasznót remél, ezért is csökken a hosszútávra bérelhető ingatlanok száma, miközben az árak is emelkednek.

Endre másfél éves kisgyermekével és barátnőjével keres lakást, esetleg szobát, jelenleg többedmagukkal laknak egy albérletben, ahol „tél közepén elromlik a fűtés és életveszélyes állapotban van a kazán, meg a plafonról leesik a csillár és hasonlók”, és amikor ezt megemlítette a tulajdonost képviselő cégnek, „közölték, hogy azért ilyen olcsó” a lakás. Több válasz alapján gyanítható, hogy a lakhatási válság és az albérletpiac szűkülése azt is eredményezi, hogy egyes tulajdonosok visszaélnék a legkiszolgáltatottabb lakók helyzetével, és a minimális szolgáltatásokat sem biztosítják, vagy még nyilvánvalóbban kizsákmányolják a bérlőket.

Ez a fentiek mellett újabb érv amellet, miért óriási hanyagság a politikai képviselet részéről, hogy nem lép fel a piac, az árak szabályozása és egy, a bérlők számára is biztonságot nyújtó, a méltányos lakhatást biztosító jogok védelmében. Mellesleg a főváros gazdasági érdekei is azt kívánják, hogy egy rugalmas, könnyű belépést lehetővé tévő lakásszektor biztosítsa a Budapestre érkező munkavállalók lakhatását – bár a nekünk válaszolók egy kivétellel mindannyian dolgoznak, jelentős nehézségekbe ütköznek a lakhatásuk.

Endre szerint az ő személyes helyzetén a felelős lakáspolitikai segítené a helyi és országos kormányzat részéről, és felelős gondolkodás és viselkedés a tulajdonosok körében. Ehhez szükség lenne a lakhatási szolidaritási mozgalmak megerősödésére, hogy felhívják a problémára a figyelmet. „Nem gondolom, hogy mi lennénk a legrosszabb helyzetben ebben a kérdésben, de egyrészt a probléma egyre inkább manifesztálódik a középosztály rétegeiben is, elsősorban a fiatalok (egyetemisták, pályakezdők) körében, másrészt pedig a szegényebb polgártársaink kilátástalan helyzetének felismerése, és a velük való alapvető szolidaritás egyik fontos ismérve a nem tisztességes előnyöktől (árdrágítás, spekuláció, stb.) való tartózkodás.”

"Meg talán ha a kisgyermekesekkel szemben megértőbbek lennének a tulajdonosok"

Nemcsak Endrééknél talákoztunk azzal, hogy egy kisgyermek „akadálnak” számít egyes tulajdonoknál. A 31 éves Dóri több olyan hirdetésre bukkant, ami „külön kikötötte, hogy csak párok vagy egyedülállók jelentkezését várják, gyerek kizárva. Egy alkalommal olyat is ki mert írni a hirdető, hogy kisállat és a gyerek, egymás után és ilyen sorrendben tiltólistás.”

Dóri egy 60 négyzetméteres belvárosi lakásban élt, innen szeretett volna kisebbbe költözni, amikor egyedül maradt gyermekével, de hamar be kellett látnia, hogy ez korántsem egyszerű. „Egy egyszobás albi kb. 50 ezer + rezsinnél kezdődött, a másfél szobás 70 ezer + rezsni lehetett

volna. Ezek nem csillivilli, felújított pecók voltak, inkább közepes állapotúak, félig lerohadt gázkonvektorokkal vagy kiszámíthatatlan fűtésű lakótelepi panelek.”

Végül úgy döntött, hiába múlja felül bére csak néhány tízezer forinttal a korábbi lakás lakbérét, nem adja fel kisfia kényelmét a bizonytalanért. Ráadásul egy harmadik akadály is állt előttük: több tulajdonos kizárta a roma bérlőket. Olykor a hirdetésben is szerepelt, hogy a bérlőnek „volt már rossz tapasztalata” cigányokkal.

Dóri ma már külföldön él, talán egy olyan országban és városban, ahol működik mindaz, amire szerinte Magyarországon is szükség lenne: *“béremelések, lakásbérleti díjszabályozás, alapterület minimum, támogatás a keresésben a családoknak, kiemelten az egyedülállóknak, alacsony jövedelműeknek.... Szociális bérlakás, önkormányzati ingatlanok nem-elműtízása, valódi lakásfenntartási támogatás bevezetése, mindenkinek, reálisan a lakáspiachoz és a bérátlaghoz viszonyítva, nem öregségi nyugdíjminimumokkal dobálózva - nevetséges, hogy csak az kaphat támogatást, aki épphogy nem hal éhen.”*

"Mi az, ami segítene? Egy együttműködő és empatikus tulajdonos"

Van egy másik lakossági csoport is, amely különösen rá van szorulva a tulajdonosok jóindulatára és nyitottságára, ők pedig azok a fogyatékos emberek, akiknek külön erőfeszítésükbe kerül kiválasztani a számukra alkalmas lakóhelyeket, hiszen az akadálymentességről a tulajdonosok nagy része nem is tudja kielégítően informálni őket. Ha mégis találnak megfelelő helyet, még a főbérlő beleegyezéséért „empátiáájáért” is meg kell küzdeniük – ami korántsem magától értetődő, ahogy a nekünk adott válaszokból megtudtuk.

A 38 éves Zoltán például 7 éve él albérletben, jelenleg barátnőjével és 2 másik bérlővel lakik együtt egy kétszobás, 50 négyzetméteres panellakásban. A bérlőtársak szintén a Roll Dance Budapest kerekesszékes kombi táncegyüttes tagjai, akárcsak Zoli, de jövő januártól emelik a bérleti díjat, ezért keresne új helyet, ahol már csak ketten élnének. Ő is úgy látja, hogy folyton emelkednek az árak, és a keresés nemcsak a számára fontos információk miatt nehéz – sokszor csak helyben derül ki, hogy mégis van ott néhány lépcső, vagy lehetetlen biztonságos rámpát építeni – hanem a tulajdonosok bizalmatlansága miatt is. Zoli azonban mégsem a saját gondoljái miatt aggódik, mert azokat valahogy mindig sikerült megoldania, hanem a társadalomért: *“ha elterjedne egy közös szemlélet, amely senkit sem zár ki, mindannyiunknak jobb és könnyebb lenne”*.

Éva 53 éves és gyári betanított munkásként 6 órában dolgozik, hallássérült – a története megdöbbentően illusztrálja, milyen reménytelen helyzetek adódhatnak abból Magyarországon, ha valaki halmozott problémákkal küzd:

„Családon belüli erőszak miatt 50 évesen elmenekültem a család elől és először a CSAÓ egyik védett házában laktam rövid ideig áldozatvédelem okán... Utána egy alapítvány által fenntartott átmeneti hajléktalanszállóba költöztem, és ott ragadtam 3 évig. ...Egy alapítvány által fenntartott, fizetős, átmeneti hajléktalanszállóban, Budapest "legdrágább átmeneti szállójában" sínylődtem 3 éven át, ahol havi 22 ezret fizettem rezsidíjként, és kötelező minimális, kamatmentes előtakarékosságot is fizetni kellett havonta, és letétbe helyezni a maradék pénzt...”

És hol van a magyar állam?

A 2017-es költségvetési tervben 257 milliárd forintot különített el a kormány lakhatási kiadásokra. A magas szám azonban nem jelenti szükségszerűen azt, hogy jövőre a lakhatási helyzet javulását várhatjuk, és különösen nem azt, hogy a rászoruló helyzetűek helyzete javulna. A Költségvetési Felelősség Intézet, a Habitat for Humanity és A Város Mindenkié csoport 2017-es költségvetésről szóló elemzése szerint a magyar állam - a korábbi évekhez hasonlóan - többet tervez adni azoknak, akiknek már van, és elvon azoktól, akik eleve hiányt szenvednek. A lakhatási célú támogatásoknak mindössze 16.5%-át, 42,54 milliárd forintot szán a kormány a rossz helyzetben lévők lakhatásának támogatására. Olyan intézkedést pedig egyáltalán nem látunk, ami általában célozná a lakhatási válság enyhítését.

De úgy tűnik, minden probléma ellenére örül neki, hogy néhány éve az önállóság mellett döntött. Bár a lakbérre szánt 50 ezer forintja „a teljes fizetésemet elviszi, de szerencsére (?) van C2 rokkantsági ellátás, amiből a gyógyszereket, élelmiszert tudok vásárolni. Extra dolgokra nem futja, mint ruha, különleges diéta, hallókészülék tartozékai, hallókészülékvásárlás – lejárt a 7 év, még mindig nem telik rá.”

Számára külön nehézség az is, hogy csak jelnyelvi tolmács útján tud telefonálni, és akkor sem azonnal. Ezért inkább ő ad fel hirdetést, illetve Facebook-csoportokon keresztül próbál boldogulni. De szerinte ezen túl számos olyan általános probléma van, amellyel mindenki más is szembesül: a külföldi kiadó cégek és bérlők miatt felfelé húzott árak, a „mesterségesen alacsonyan tartott bérek”, az adórendszer problémái.

Hallássérültként pedig úgy érzi, speciális helyzetben van, mert miközben „mindenhol csak kommunikáció szintjén „fogyatékosbarát” a kormány vagy ellenzék a rendszerváltástól napjainkig”, az elvileg az ő érdekeit is védő szervezet, „a SINOSZ, amelynek van európai és fideszes hazai képviselője is, nem lobbizik a hallássérültek lakhatásáért..... Pedig a SINOSZ a kormány lobbiszervezete! Sajnos a SINOSZ „érdekvédelme” csak a jelnyelvben (videotolmácsolás) merül ki.

Nincsen szociális érdekképviselő, érdekvédelem sem. Olyan, hogy fogyatékosügyi szociálpolitika, nem létezik. A SINOSZ részéről nincs foglalkoztatáspolitikai, lakhatási politika (a kilakoltatások, hajléktalanság megakadályozása), nincs áldozatvédelem a családon belüli erőszakot elszenvedő személynek, és megszüntették a szociális munkát is.”

Szerinte a hallássérültek nem látható sérülésük miatt is különleges helyzetben vannak, mert bár „régóta van ENSZ és hazai törvény, mégsem tartják be az akadálymentesítést a hajléktalanszállókon sem, még ma is „középkori” szinten van a kommunikáció a hallássérültekkel.” Erre a helyzetre a hajléktalanellátó szociális munkások sincsenek gyakran felkészülve, ráadásul „alig van fizikailag akadálymentesített hajléktalanszálló”. Összességében az a benyomása, hogy „az akadálymentesítés még mindig nyűg az ép társadalom személyeinek, ahogy a kormánynak is nyűg.

Éva válaszaiból is nyilvánvaló, hogy a fogyatékos embereknek sokkal összetettebb nehézségekkel kell megküzdeniük, ha önállóan szeretnének élni, de ha végiggondoljuk a fentieket, az a benyomásunk, hogy a társadalom szerencsésebb rétegei, de legfőképp a politikai képviselő általában véve is lemondott az akadálymentesítés követelményéről.

Mert a kisgyermekesek, az átlagos bérral szegénynek számító dolgozók, a diákok, a vidékről Budapestre költöző fizikai dolgozók lakhatásának biztonságával foglalkozni is nyűg. Nyűgöt jelentenek tehát mindazok, akik a mindannyiunk életében adódó problémák vagy váratlan helyzetek kezelésekor, vagy épp a brutális kiszolgáltatottságban közelebb kerülnek a szakadék széléhez. Ahol Magyarországon mintha egyre többen egyensúlyoznának – és ahonnan a mélybe zuhanva egyre lehetetlenebb álom felkapaszkodni a biztonságot jelentő négy fal közé.

Támogatják a színházi előadások akadálymentesítését

Idén 4,5 millió forinttal támogatja a színházi előadások akadálymentesítését az Emberi Erőforrások Minisztériuma - mondta a kultúráért felelős államtitkár az M1 műsorában.

Hoppál Péter hozzátette: az államtitkárság törekszik arra, hogy a kulturális értékek minél szélesebb körben, így azok a fogyatékossgal élők számára is elérhetőek legyenek. Korábban indított pályázatokkal például a darabok feliratozását, jelnyelvi tolmácsolását és a látássérültek részére narrációját támogatták. Hangsúlyozta azt is, hogy az elmúlt 7-8 évben folyamatosan emelkedett az előadásokra járók száma, míg 2008-ban 4,5 millió főt regisztráltak országosan, a 2016-os évadban már 6,7 milliót, ez másfélszeres növekedés.

forrás: somogytv.hu

A WildBoars Kerekesszékes Rögbi Egyesület közleménye

A magyar kerekesszékes rögbi csapat Prágába készül. A kerekesszékes rögbi egyetlen magyar képviselője, a Wildboars csapat (<http://www.wildboars.hu>) egy négynapos prágai versenyre készül.

A magyar kerekesszékes rögbicsapat Prágába készül

A kerekesszékes rögbi egyetlen magyar képviselője, a Wildboars csapat (<http://www.wildboars.hu>) egy négynapos prágai versenyre készül, hogy hasonló szintű csapatokkal mérthesse meg magát.

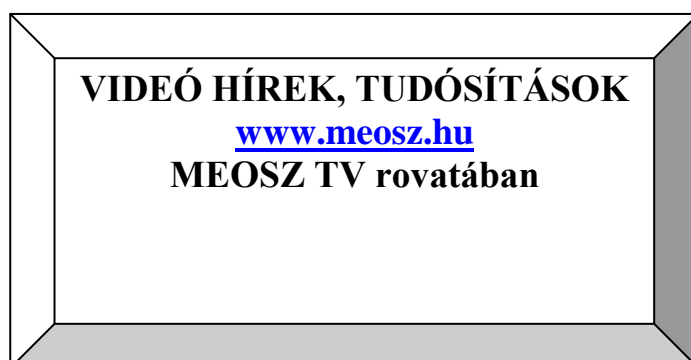
A nevezési díj 200 EUR, amit sajnos nem minden játékos engedhet meg magának. A torna teljes költsége mintegy 800.000 Ft, aminek a fele már megvan, de még ugyanennyire szükségük van ahhoz, hogy ott lehessenek és játszhassanak.

Wildboars Kerekesszékes Rögbi Egyesület
<http://www.wildboars.hu>

Egyéb információ: Hegyes Ferenc 0620/382-0295

Kiadó: WildBoars Kerekesszékes Rögbi Egyesület

forrás: os.mti.hu

A MEOSZ tagegyesületei és partnerei információi
--- EGYESÜLETI INFORMÁCIÓK ---

-RENDEZVÉNYEK-

MEOSZ elnökségi ülés

A Szövetség a 2016. évi 7. - kihelyezett - elnökségi ülését 2016. október 15-én (szerdán) 10.00 órai kezdettel, a Mozgáskorlátozottak Békés Megyei Egyesületénél (5600 Békéscsaba Kölcsey u. 27., nagyterem) tartja.

[A meghívó itt letölthető!](#)

Megrendezés dátuma: 2016 október 16.

forrás: [MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET](#)

